

Arrest

nr. 347 836 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MUSTIN
Bosstraat 39
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. EL HADDADI, die loco advocaat L. MUSTIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, geboren te Teheran op 19 september 1972.

De verzoekende partij verklaarde op 12 december 2000 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 13 december 2000 om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 10 oktober 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

Op 10 oktober 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De verzoekende partij werd op 7 mei 2002 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brugge. Voormelde veroordeling werd bevestigd door het hof van beroep te Gent bij arrest van 4 december 2002.

Op 4 juni 2002 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 mei 2003 diende de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarbij zij verklaarde het grondgebied niet te hebben verlaten.

Op 21 mei 2003 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

Op 21 mei 2003 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De verzoekende partij stelde op 23 mei 2003 een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 6 juni 2003 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 13 juni 2003 besloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen evenwel tot intrekking van voormelde beslissing, dit op grond van nieuwe elementen in het dossier.

Op 15 juli 2003 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alsnog opnieuw een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 23 oktober 2003 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 5 augustus 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding te dien einde.

De verzoekende partij diende op 3 december 2004 een derde asielaanvraag in.

Op 14 januari 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing, houdende de niet in overwegingname van een vluchtelingenverklaring (bijlage 13quater).

Op 26 januari 2006 diende de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

Op 3 november 2008 werd de verzoekende partij opnieuw strafrechtelijk veroordeeld door het hof van beroep te Gent, wegens mensenhandel, valsheid in geschriften, enz.

De verzoekende partij diende op 11 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 december 2009 diende de verzoekende partij meteen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 4 maart 2010 werd de verzoekende partij opnieuw strafrechtelijk veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen, wegens mensenhandel, valsheid in geschriften, enz.

Op 8 april 2010 verklaarde gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 8 mei 2010 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de onontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het arrest nr. 44 667 van 9 juni 2010 verwierp de Raad het annulatieberoep van de verzoekende partij.

Op 7 juni 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 3 augustus 2010 diende de verzoekende partij tevens een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen de ongegrondheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 48 750 van 29 september 2010 verwierp de Raad het annulatieberoep.

Op 26 november 2010 nam de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing, houdende een ministerieel besluit tot terugwijzing.

Op 4 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) .

Op 12 juni 2014 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen voormelde bijlage 13septies. Bij het arrest nr. 131 717 van 21 oktober 2014 verwierp de Raad het annulatieberoep van de verzoekende partij.

Op 18 juni 2014 besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot een marsbevel.

Verzoeker diende op 27 oktober 2014 een vierde asielaanvraag in.

Op 3 november 2014 werd de verzoekende partij gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven. Op 3 november 2014 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 7 november 2014 besloot de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 30 juli 2015 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 11 augustus 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinques).

De verzoekende partij diende op 1 oktober 2015 een vijfde asielaanvraag in.

Op 17 december 2015 werd de verzoekende partij gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan haar vijfde asielaanvraag ten grondslag liggende motieven. Op 17 december 2015 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 24 januari 2017 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger; als echtgenoot.

Op 24 februari 2017 besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat geen aanvraag gezinshereniging kon worden ingediend.

Op 29 maart 2017 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen voormelde beslissing van 24 februari 2017. Bij arrest nr. 232 496 van 12 februari 2020 verwierp de Raad het annulatieberoep van de verzoekende partij.

Op 5 juli 2017 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de inoverwegingname van de (meervoudige) asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 12 juli 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinques).

Op 12 februari 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als vader van een minderjarige Belg.

Op 8 augustus 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 september 2019 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar minderjarige kind van Belgische nationaliteit.

Op 27 februari 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 27 maart 2020 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen voormelde weigeringsbeslissing van 27 februari 2020. Bij arrest nr. 239 867 van 19 augustus 2020 vernietigde de Raad de bestreden beslissing.

Op 22 februari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie n.a.v. de tweede aanvraag tot gezinshereniging een nieuwe beslissing, houdende een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 12 april 2021 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen voormelde weigeringsbeslissing van 22 februari 2021. Bij arrest nr. 260 043 van 2 september 2021 verwierp de Raad het annulatieberoep van verzoeker.

Op 16 april 2021 werd de verzoekende partij inmiddels veroordeeld door de Nederlandstalige correctionele rechtbank van eerste aanleg te Brussel, andermaal wegens mensenhandel, valsheid in geschriften, enz.

Op 29 oktober 2021 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van diens minderjarige kind van Belgische nationaliteit.

Op 22 april 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 juni 2022 diende de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van diens minderjarige kind van Belgische nationaliteit.

Op 16 november 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 mei 2023 diende de verzoekende partij een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van diens minderjarige kind van Belgische nationaliteit.

Op 9 november 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 januari 2024 werd een verslag vreemdelingencontrole (illegaal verblijf) opgemaakt, waarbij werd vastgesteld dat de verzoekende partij in het bezit was van een vervalst AI.

Op 30 augustus 2024 werd de verzoekende partij nogmaals veroordeeld door de Nederlandstalige correctionele rechtbank van eerste aanleg te Brussel, ditmaal wegens valsheid in geschriften.

Op 14 april 2025 diende de verzoekende partij een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van diens minderjarige kind van Belgische nationaliteit.

Op 9 oktober 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid een beslissing, houdende een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 14 oktober 2025 quasi meteen een zevende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van diens minderjarige kind van Belgische nationaliteit.

Op 19 december 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid een beslissing, houdende een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.10.2025 werd ingediend door:

*Naam: N. Nationaliteit: Iran Geboorteplaats: Teheran
Voornaam: D. Geboortedatum: (...)1972 RR: (...)
Verblijvende te: (...)*

Betrokkene is ook gekend onder de volgende aliases:

H. D. (...)1972

N. D. (...)1972

N. D. (...)1972

N. D. (...)1972

N. D. (...)1972

N. D. (...)1972

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van N. D. (RR: (...)), zijn Belgisch kind, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: betrokkene moet vooreerst recht tot binnenkomst hebben in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016), er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod (cfr. arrest K.A. HvJ C-82/16 dd.8 mei 2018).

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene voorwerp uit te maken van een ministerieel besluit genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 10 jaar genomen op 26.11.2010 hetwelke hem werd betekend op 02.12.2010. Dit ministerieel besluit wordt als gelijkwaardig beschouwd met een inreisverbod. Het is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit ministerieel besluit door het bestuur is ingetrokken, dat het werd opgevolgd en/of dat betrokkene de opheffing ervan heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980. Daarbij dient bovendien te worden aangestipt dat de termijn van het inreisverbod bovendien pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (cfr. arrest Ouhrami Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017, arrest nr. 247.370 van 3 april 2020 van de RvS). Betrokkene heeft zodoende geen toegang tot het Belgische grondgebied.

Het aan betrokkene betekende Ministerieel Besluit tot terugwijzing trad in werking bij betrokkene zijn invrijheidsstelling op 21.06.2014. Het feit onderworpen te zijn aan een Ministerieel Besluit tot terugwijzing dewelke noch opgeschort noch opgeheven is en een verbod tot binnenkomst in het Rijk gedurende 10 jaar inhoudt, heeft dus tot gevolg dat de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied niet toegestaan is, en het verwerven van enig verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een nieuwe aanvraag gezinshereniging opnieuw deze afweging te worden gemaakt. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene gehuwd is met mevrouw N. M. (de moeder referentiepersoon) op 21.01.2017, en op 18.01.2019 is hun zoon, N. D. geboren. Intussen stond betrokkene sinds 04.02.2020 opnieuw onder aanhoudingsmandaat en werd hij op 16.04.2021 veroordeeld tot een correctionele gevangenisstraf van 6 jaar wegens valsheid in geschriften en gebruik- particulieren; bendevorming – deelname; dader of mededader; poging tot misdaad; mensenhandel; bendevorming – aanstoker of hoofd; heling. Het betreffen bovendien feiten waar de echtgenote en moeder van referentiepersoon ook bij betrokken was en voor werd veroordeeld.

In het vonnis van de SURB staat het volgende te lezen: “De heer N. is aan zijn derde detentie toe. Hij werd op 16 april 2021 door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens mensensmokkel met het oog op het verkrijgen van vermogensvoordeel met de verzwarende omstandigheden dat het misdrijf werd gepleegd ten aanzien van minderjarigen en door de misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin de personen verkeerden, dat van de betrokken activiteit een gewoonte gemaakt werd en dat het misdrijf een daad van deelneming betrof aan de bedrijvigheid van een criminele organisatie. Daarnaast bestraft het voormeld vonnis tevens een poging tot mensensmokkel met dezelfde verzwarende omstandigheden, het plegen van valsheid in geschriften, heling, alsook het gegeven dat de heer N. leidend persoon was van een criminele organisatie die tot doel had op grote schaal mensensmokkel te plegen. Er werd aan de heer N. tevens een geldboete van 27 200 euro opgelegd en er werd 200 000 euro lastens hem verbeurd verklaard.

Het vonnis vermeldt dat de criminele organisatie van mensensmokkelaars uit het Iraanse milieu in kaart gebracht werd en dat de organisatie tot ver buiten de landsgrenzen van België actief was met het oog op het vergaren van een crimineel vermogensvoordeel. De organisatie had leden in meerdere landen waardoor een heel netwerk het mogelijk maakte om in grote aantallen mensen te smokkelen. Er werd gebruik gemaakt van valse/vervalste paspoorten, identiteitskaarten, reisdocumenten, en van het luchtverkeer via diverse internationale luchthavens. Een constante was dat de slachtoffers steeds Iraanse onderdanen waren die uit vrees voor het regime in Iran bereid waren grote sommen geld te betalen om op clandestiene wijze in het Verenigd Koninkrijk te geraken. Bij een huiszoeking bij de heer N. werd een vervalsingsatelier aangetroffen. [...]

Op grond van het strafrechtelijk verleden van de heer N., in het bijzonder het gegeven dat eerdere veroordelingen hem niet belet hebben om opnieuw misdrijven te plegen, stelt de rechtbank een verhoogd risico op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten vast. [...]”

Verder wordt er op gewezen dat betrokkene antisociaal verdrag vertoont en zijn aandeel voorheen als op heden minimaliseert (zaken die bovendien, in combinatie met kans op recidive, eveneens in het recentere vonnis met betrekking tot beperkte detentie in 2023 nog steeds worden aangehaald). Uit niets kunnen heden elementen blijken die er toe nopen om betrokkene persoonlijke en gezinssituatie als zwaarwichtiger in te schatten dan de veiligheid in onze maatschappij, en verblijfsrecht alsnog toe te staan ondanks het inreisverbod.

Er wordt ook in het vonnis vermeld dat de justitiassistent betrokkene verblijfssituatie mee opvolgt. Betrokkene moet klaarblijkelijk verteld hebben aan zijn assistent dat hij van de gemeente Puurs-Sint-Amands een attest van immatriculatie (oranje kaart) verkreeg dewelke niet beperkt is in de tijd (doch regelmatig moet verlengd worden). Dit attest van immatriculatie wordt om de zes maanden hernieuwd na betaling van 359 euro. Het is niet duidelijk wat meneer allemaal heeft verteld en al dan niet heeft aangetoond, in elk geval strookt voorgaande geenszins met de realiteit en met de vreemdelingenwetgeving. Er werd hem VI toegewezen op voorwaarde dat hij enkele bijzondere voorwaarden vervult. Zo kreeg hij de verplichting om “zijn sociale, administratieve en verblijfssituatie in orde te houden”. Opnieuw: het is niet duidelijk wat meneer precies allemaal heeft verteld, in elk geval heeft meneer nooit het verblijfsrecht gehad in België, en heeft hij enkel maar door aanhoudende aanvragen gezinshereniging tijdelijk toegang tot de arbeidsmarkt verkregen. Er kan aan betrokkene, gelet op de ernstige feiten van openbare orde en gelet op het inreisverbod van 10 jaar waarvan het tijdvak op heden nog niet eens is ingegaan, géén verblijfsrecht worden toegekend. Betrokkene had dus open kaart moeten spelen en had moeten te kennen geven dat hij eigenlijk van zodra zijn aanvraag zou behandeld worden, hij aan twee van de 5 verplichte voorwaarden niet zou kunnen voldoen.

De feiten waar betrokkene opnieuw voor werd veroordeeld – samen met zijn echtgenote – zijn zeer zwaarwichtige feiten die zich in dezelfde sfeer bevinden als waarvoor hij reeds in het verleden is veroordeeld geweest in 2002, 2008 en 2010. Het Parket van de procureur des Konings Antwerpen gaf in het verleden reeds een negatief advies betreffende een eerdere verblijfsaanvraag van betrokkene, waarbij werd gewezen op het goed gevulde strafregister van betrokkene. Er werd geconcludeerd dat ‘betrokkene zich duidelijk niet wenst te schikken naar de Belgische wetten en normen’, en uit al het voorgaande is duidelijk dat de geboorte van zijn zoon hem er niet van weerhoudt om verdere criminele activiteiten uit te voeren. Kennelijk hecht betrokkene zelf niet zo veel waarde aan zijn gezinsleven, zo niet zou toch mogen verwacht worden dat hij in het belang van zijn familie en gezin zich anders zou gedragen of toch op een bepaald moment een ommekeer zou hebben gemaakt om in hun belang te handelen en dus de Belgische strafrechtelijke bepalingen te respecteren om een stabiel gezinsleven te kunnen uitbouwen, in plaats van hen mee te sleuren in criminele gedragingen. Het hoger belang en het welzijn van het kind heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. In de huidige omstandigheden wordt de gezinsband tussen betrokkene en zijn Belgisch kind allerminst betwist, echter er dient eerder te worden aangenomen dat de zorg voor het kind steeds overwegend wordt/werd gedragen door de moeder, die eveneens de Belgische nationaliteit heeft. Betrokkene kreeg bij vonnis van de SURB dd. 24.06.2022 beperkte detentie toegekend. Betrokkene werkte ook in de periode van deze beperkte detentie, waardoor er niet veel tijd meer overblijft voor het gezin. Hoe dan ook wil dit concreet zeggen dat de dagelijkse zorg vanaf zijn arrestatie op 04.02.2020 en daaropvolgende opsluiting sindsdien tot aan zijn invrijheidstelling op 04.07.2023 meer dan meer dan drie jaar grotendeels alleen en erna hoofdzakelijk aan de moeder van het kind (dat heden 4 jaar oud is) toekwam. Zij is steeds de

primaire en continue zorgfiguur voor het kind geweest. Dat betrokkene zeer recent is vrijgesteld, doet al het voorgaande niet zomaar teniet. Ook omwille van die reden wordt deze beslissing evenredig geacht en niet in strijd met de belangen van het kind.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest in overleg met justitiële overheden. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven, voor zover ze zelf daartoe voldoende inspanningen leveren. Door middel van intensieve contacten met het kind, eventueel via moderne communicatiemiddelen en occasionele bezoeken van het kind en de echtgenote aan betrokkene kan betrokkene ook zijn vaderschap – desgevallend tijdelijk - opnemen. Er dient daarbij dienstig opgemerkt te worden dat het kind heden nog zeer jong is en betrokkene op geen enkele manier heeft aangetoond dat er een dusdanige afhankelijkheid van het kind tegenover hem is, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het welbevinden van het kind te vrijwaren. Daarbij kan bovendien aangestipt worden dat het kind heden gelet op al die jaren detentie meer moet gewend zijn aan de contacten van op afstand en slechts fysieke contacten bij bezoeken. Betrokkene is inmiddels meer aanwezig om de zo veel tijd, en nadien terug niet meer gelet hij nog steeds in strafuitvoering is. De fysieke aanwezigheid van de vader creëren niet instant een afhankelijkheidsrelatie zoals hier noodzakelijk is. Wanneer betrokkene zich daadwerkelijk binnen de gevangenismuren bevindt, dient het kind sowieso op de moeder terug te vallen. Daar doen het verslag van het Revalidatiescherm Buggenhout dd. 26.08.2024 en het psychodiagnostisch verslag van 2022 geen afbreuk aan. Mevrouw kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van kinderopvang, alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, opvolging door kind en gezin, edm. in functie van het welzijn van het kind. Niets belet betrokkene bovendien vanuit het buitenland ook financieel bij te dragen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat betrokkene de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven. De verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten brengt dus enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en het kind en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind in België of een andere lidstaat te ontwikkelen, en desgevallend met zijn echtgenote. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor beperkte tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Verder willen we in het kader van het in acht nemen van de afhankelijkheidsrelatie tussen vader en kind aanhalen dat betrokkene verantwoordelijk werd geacht voor de gestelde daden, waardoor hij van zijn vrijheid beroofd werd. Ook is hij sinds geruime tijd in detentie, en dit voor feiten die dateren van na de geboorte van zijn kind. Indien hij zich als een goede huisvader zou gedragen hebben, zou er geen scheiding zijn geweest tussen hem en zijn kind. Gezien de feiten die betrokkene gepleegd heeft, de aard en ernst van de feiten en het tijdstip, kunnen we niet stellen dat hij het welzijn van zijn zoon als hoogste prioriteit heeft. Verder bouwend op dit argument, kunnen we stellen dat het kind zich niet in een precarie situatie kan bevinden door de scheiding van zijn vader, gezien diens ernstige criminele daden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het Ministerieel Besluit waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben om desondanks het verblijfsrecht te kunnen worden toegestaan, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Het Ministerieel Besluit blijft wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het Ministerieel besluit, hem betekend op 02.12.2010 en in werking trad op 21.06.2014."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het evenredigheidsbeginsel en de 'vereiste belangenafweging'.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“IN ZOVERRE:

1.

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 43, §1 van de wet van 15 december 1980, dat de minister of zijn gemachtigde toelaat een aanvraag tot gezinshereniging te weigeren om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Na een opsomming van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, besluit de verwerende partij artikel 43, §1 van de wet van 15 december 1980 toe te passen, in die zin dat zij van oordeel is dat uit deze elementen kan worden afgeleid dat het gedrag van verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, hetgeen volgens haar volstaat om de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren.

Zij herinnert er bovendien aan dat verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt van een ministerieel besluit houdende een inreisverbod, en dat dit inreisverbod nog steeds van kracht is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat zij rekening heeft gehouden met de verschillende elementen opgesomd in artikel 43, §2 van de wet van 15 december 1980.

Zij oordeelt in dit verband dat de duur van het verblijf van verzoeker in België niet in aanmerking kan worden genomen, aangezien hij zich tijdens deze periode heeft schuldig gemaakt aan feiten die strijdig zijn met de openbare orde.

Wat de gezins- en persoonlijke situatie van verzoeker betreft, is de verwerende partij van mening dat geen afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoeker en zijn minderjarige Belgische zoon, zodat aan verzoeker geen afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Zij acht daarbij dat het bestaan van de moeder op het Belgisch grondgebied volstaat om te besluiten dat het kind niet verplicht zou zijn het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, en dat de aanwezigheid van verzoeker niet noodzakelijk is.

Op grond van al deze elementen heeft de verwerende partij besloten tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

TERWIJL:

2.

Door de bestreden beslissing aan te nemen, stelt de verwerende partij dat zij de controles heeft verricht die haar worden opgelegd door artikel 43, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat als volgt luidt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing als bedoeld in § 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of van zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, met zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en met de intensiteit van zijn banden met het land van oorsprong.”

Zij preciseert dat de elementen die haar in dit kader ter kennis werden gebracht haar geenszins beletten het verblijf van verzoeker te weigeren.

De verwerende partij stelt eveneens dat dient te worden beoordeeld of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en het minderjarige kind dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen rechtvaardigen.

3.

In zijn aanvraag tot gezinshereniging van 14.10.2025, nader toegelicht bij schrijven van 23.10.2025, heeft verzoeker uitdrukkelijk en omstandig aangevoerd dat de aanvraag steunt op het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen zijn minderjarige Belgische zoon N. D. en hemzelf.

Verzoeker heeft daarbij verduidelijkt dat deze afhankelijkheidsrelatie niet louter affectief van aard is, maar voortvloeit uit de medische toestand van het kind, diens concrete zorg- en begeleidingsnoden en de impact daarvan op het gezinsfunctioneren. In dit verband werd benadrukt dat de beoordeling van afhankelijkheid niet mag worden herleid tot een louter formele vaststelling van samenwoning of feitelijke aanwezigheid, maar rekening moet houden met de reële zorgbehoeften van het kind en de rol die beide ouders daarin vervullen.

4.

Ter ondersteuning van deze stelling werden twee medische rapporten overgemaakt, met name het ADOS-2 verslag van Centrum KLIM en het eindverslag van Revalidatiecentrum Buggenhout, die door verzoeker niet alleen werden toegevoegd, maar ook inhoudelijk werden toegelicht in de aanvraag. Verzoeker heeft uiteengezet dat deze rapporten aantonen dat het kind ernstige beperkingen vertoont op het vlak van communicatie, sociale interactie en emotieregulatie, en dat zijn dagelijks functioneren een stabiel, voorspelbaar en intensief gezinskader vereist.

Tevens werd gewezen op de aanzienlijke belasting die deze zorgsituatie meebrengt voor het gezin, en in het bijzonder voor de moeder, die momenteel alleen instaat voor de dagelijkse begeleiding.

5.1.

Uit het ADOS-2 verslag van Centrum KLIM blijkt dat D. ernstige en structurele beperkingen vertoont op het vlak van communicatie en sociale interactie. Het verslag stelt uitdrukkelijk dat zijn communicatie “voornamelijk bestaat uit kreten en gebrabbel” (Centrum KLIM, p. 2). Het preciseert dat hij geen functionele verbale communicatie hanteert en dat het “zeer moeilijk is om Daniel te benaderen” (p. 2), aangezien hij weinig sociaal initiatief neemt en zich snel afsluit. Deze vaststellingen wijzen erop dat het kind in zijn dagelijks functioneren volledig afhankelijk is van vertrouwde personen die zijn pre-verbale signalen kunnen herkennen en interpreteren.

Het verslag verduidelijkt bovendien dat D. zijn wensen kenbaar maakt door volwassenen instrumenteel te gebruiken, in die zin dat hij “de hand van de volwassene manipuleert” om te verkrijgen wat hij wenst (Centrum KLIM, p. 2). Een dergelijke communicatiemodus veronderstelt een voortdurende nabijheid en een zeer verfijnde kennis van de specifieke gedragingen van het kind. Dit impliceert dat de zorg voor D. niet kan worden gereduceerd tot een minimale of occasionele begeleiding, maar een intensieve en continue ouderlijke betrokkenheid vereist.

Het ADOS-2 verslag wijst daarnaast op ernstige problemen met gedragsregulatie en rigiditeit. Wanneer D. wordt geconfronteerd met frustratie of veranderingen in zijn routine, “barst hij uit in woede en histerie” (Centrum KLIM, p. 2). Het gaat hier om uitgesproken ontregelingsreacties die onmiddellijke tussenkomst en co-regulatie door vertrouwde volwassenen noodzakelijk maken. Op diagnostisch vlak concludeert het verslag ondubbelzinnig tot de “ADOS-2 classificatie ‘autisme’” (p. 3), met scores die wijzen op een ernstige verstoring van communicatie, sociale wederkerigheid en flexibiliteit. Deze diagnose bevestigt dat de problematiek structureel en blijvend is.

5.2.

Het eindverslag van Revalidatiecentrum Buggenhout bevestigt en verdiept deze vaststellingen vanuit het perspectief van het dagelijkse gezinsleven. Het verslag stelt expliciet dat de problematiek van D. een “zware impact” heeft op het gezinsfunctioneren (Revalidatiecentrum Buggenhout, p. 8). Deze vaststelling toont aan dat de zorgnoden van het kind niet beperkt blijven tot het individu, maar het volledige gezin structureel belasten.

Het Revalidatieverslag beschrijft verder dat D. kampt met “dagelijks heftige emotionele uitbarstingen” en met “fysieke agressie”, waaronder slaan, schoppen en het stukmaken van voorwerpen (p. 8). De dagelijkse frequentie en de intensiteit van deze gedragingen tonen aan dat de zorgsituatie bijzonder zwaar is en een permanente beschikbaarheid, waakzaamheid en coördinatie vereist. Deze elementen maken duidelijk dat de zorglast objectief moeilijk door één ouder alleen kan worden gedragen.

Daarnaast wordt in hetzelfde verslag gewezen op een “sterke hulpvraag naar opvoedingsondersteuning” (p. 8–9) en wordt vermeld dat het kind zich “reeds op de wachtlijst” bevindt voor verdere begeleiding (p. 9). Dit wijst op het ontbreken van onmiddellijke en afdoende externe ondersteuningsalternatieven en bevestigt dat het gezin momenteel het primaire zorgkader vormt. In een dergelijke context is een gedeelde ouderlijke inzet essentieel om overbelasting en zorgbreuk te voorkomen.

5.3.

De combinatie van de vaststellingen uit het ADOS-2 verslag en het Revalidatieverslag toont aan dat de noden van het kind niet louter affectief zijn, maar betrekking hebben op intensieve dagelijkse begeleiding, voortdurende emotieregulatie en een stabiel en voorspelbaar gezinskader. De ernstige communicatiestoornissen, de frequente ontregeling, de agressieve uitbarstingen en de zware impact op het gezinsfunctioneren wijzen erop dat het welzijn en de ontwikkeling van het kind afhankelijk zijn van een versterkt gezinskader waarin beide ouders een actieve en complementaire rol opnemen.

6.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij daarentegen dat het kind in België verblijft bij zijn moeder, die over een wettig verblijfsrecht beschikt en die geacht wordt alleen te kunnen instaan voor de dagelijkse zorg en opvoeding. Zij benadrukt dat niet blijkt dat het kind zich in een situatie bevindt waarin hij niet verder kan opgroeien zonder de aanwezigheid van zijn vader, en verwijst naar het feit dat verzoeker zich momenteel in detentie bevindt en dat het kind reeds geruime tijd feitelijk zonder zijn fysieke aanwezigheid leeft.

Deze motivering houdt evenwel geen rekening met de concrete en gedetailleerde medische vaststellingen die door verzoeker werden aangevoerd. De beslissing licht niet toe waarom een kind dat “voornamelijk bestaat uit kreten en gebrabbel” communiceert, dat “zeer moeilijk te benaderen” is en dat bij frustratie “uitbarst in woede en hysterie” (Centrum KLIM, p. 2), geen nood zou hebben aan de actieve aanwezigheid van beide ouders. Evenmin wordt gemotiveerd waarom de vastgestelde “dagelijks heftige emotionele uitbarstingen”, de “fysieke agressie” en de “zware impact” op het gezinsfunctioneren (Revalidatiecentrum Buggenhout, p. 8) niet zouden impliceren dat de zorgsituatie de draagkracht van één ouder overstijgt.

Door haar beoordeling hoofdzakelijk te baseren op de huidige feitelijke situatie van detentie en de daaruit voortvloeiende tijdelijke afwezigheid van verzoeker, vertrekt de verwerende partij van een louter statische momentopname. Zij verklaart niet waarom deze tijdelijke omstandigheid doorslaggevend zou mogen zijn voor de beoordeling van de structurele en blijvende zorgbehoeften van het kind, noch waarom uit de medische rapporten geen perspectief zou blijken op het ontstaan van een afhankelijkheidsrelatie zodra deze feitelijke belemmering wegvalt.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op geen enkel moment concreet verwijst naar de inhoud van het ADOS-2 verslag van Centrum KLIM noch naar het eindverslag van Revalidatiecentrum Buggenhout. De verwerende partij citeert geen enkele medische vaststelling, bespreekt geen enkel element uit deze rapporten en gaat niet in op de daarin beschreven communicatieproblemen, gedragsontregeling, agressieve uitbarstingen of de zware impact op het gezinsfunctioneren. Uit de motivering blijkt niet dat deze stukken daadwerkelijk werden gelezen, geanalyseerd of afgewogen.

7.

Door te stellen dat geen afhankelijkheidsband bestaat omdat het kind thans bij zijn moeder verblijft, feitelijk zonder zijn vader opgroeit en niet wordt aangetoond dat hij zonder diens aanwezigheid niet verder kan opgroeien, neemt de verwerende partij manifest onvoldoende rekening met de informatie vervat in de medische rapporten. Deze rapporten tonen nochtans aan dat het kind kampt met ernstige en blijvende ontwikkelings- en gedragsproblemen, dat zijn dagelijkse functioneren een intensieve en gedeelde ouderlijke inzet vereist en dat de huidige zorgsituatie zonder de vader het gevolg is van een tijdelijke en gedwongen afwezigheid, die niet kan worden veralgemeend of bestendigd.

Door deze essentiële elementen niet daadwerkelijk te analyseren en niet te weerleggen, blijft de motivering van de bestreden beslissing onvolledig, ontoereikend en onvoldoende individueel, zodat zij niet toelaat te begrijpen waarom de aanvraag tot gezinshereniging werd afgewezen.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de verzoekende partij onterecht voorhoudt als zou de bestreden beslissing gegrond zijn op artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en zou haar het verblijfsrecht geweigerd worden omwille van redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. De bestreden beslissing is immers gegrond op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij uitgaat van een onjuiste premisse als zou de bestreden beslissing gestoeld zijn op artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet en de aanvraag tot gezinshereniging aldus geweigerd zou zijn om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Uit eenvoudig nazicht van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid heeft vastgesteld dat de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking kan worden genomen, gezien de verzoekende partij op heden nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van tien jaar dat aan de verzoekende partij op 26 november 2010 werd opgelegd en waarvan de termijn nog steeds geen aanvang heeft genomen (i.e. de verzoekende partij heeft het grondgebied van het Rijk nooit verlaten).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 november 2025 een zevende aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als ouder van een minderjarige Belgische referentiepersoon, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, heeft de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid naar aanleiding van deze aanvraag inderdaad vastgesteld dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van voormelde aanvraag (tot op het moment van het nemen van de bestreden beslissing) het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, dat niet is opgeschort of opgeheven.

Het Hof van Justitie zich in het arrest OUHRAMI van 26.07.2017 (C-225/16) in duidelijke bewoordingen heeft uitgesproken over de doelstelling van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG, als volgt:

“51 Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

52 *Aan deze doelstelling van artikel 11 van richtlijn 2008/115 en aan het algemene doel dat met deze richtlijn wordt nagestreefd, zoals in herinnering gebracht in punt 40 van dit arrest, zou afbreuk worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.”*

Het Hof van Justitie heeft aldus vastgesteld dat een inreisverbod tot doel heeft om te waarborgen dat een illegaal verblijvende vreemdeling gedurende een bepaalde periode niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten. Hierbij heeft het Hof van Justitie bovendien in ondubbelzinnige bewoordingen gesteld dat aan voormelde doelstelling van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG afbreuk zou worden gedaan, indien een vreemdeling zich zonder meer zou kunnen onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod.

Zoals in de bestreden beslissing ook terecht is aangehaald, blijkt uit voormeld arrest OUHRAMI dat de termijn voor het inreisverbod slechts geacht kan worden te zijn ingegaan, zodra de betrokken vreemdeling het grondgebied van België zou hebben verlaten, hetgeen in het geval van de verzoekende partij niet aan de orde is.

Het is dan ook niet voor redelijke betwisting vatbaar dat de verzoekende partij op heden nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, dat niet is opgeschort of opgeheven.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de Europese regelgever in artikel 11, vijfde lid van de Richtlijn 2008/115/EG zelf uitdrukkelijk heeft bepaald welke rechten onverlet dienen te worden gelaten na de afgifte van een inreisverbod:

“5. De leden 1 tot en met 4 laten in de lidstaten onverlet het recht op internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (3).”

Voormelde bepaling van artikel 11, vijfde lid van de Richtlijn 2008/115/EG werd door de Belgische wetgever omgezet in nationaal recht in artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet, als volgt:

“Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”

Bijgevolg heeft de Europese regelgever (en in navolging hiervan de Belgische wetgever) uitdrukkelijk vastgesteld aan welke rechten geen afbreuk kan worden gedaan bij het afleveren van een inreisverbod, met name het recht op internationale bescherming in de zin van de Richtlijn 2004/83/EG.

Eén en ander sluit volledig aan bij hetgeen door het Hof van Justitie van de Europese Unie werd vastgesteld in het arrest K.A., als volgt:

“45. Meer bepaald is in geen van de bepalingen van deze richtlijn geregeld hoe een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die, zoals het geval is in de hoofdzaken, wordt ingediend na de vaststelling van een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een inreisverbod, moet worden behandeld (...)

46. Hieruit volgt dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, aldus moet worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot dat grondgebied is verboden.”

Hierbij kan ook worden verwezen naar volgende rechtspraak van de Raad van State nr. 247.370 d.d. 3 april 2020, waarin eveneens reeds werd bevestigd dat een inreisverbod (dat niet opgeheven of opgeschort is), wel degelijk gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging:

“De artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen op opschorten van een inreisverbod. Ze vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 11 van richtlijn 2008/115.

(...)

10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van

een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden". Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging.

(...)

12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1,8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten."

Gelet op het voorgaande mist de kritiek van de verzoekende partij grondslag, waar zij laat uitschijnen dat de bestreden beslissing had moeten worden gesteund of gesteund is op artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Door de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid werd geheel in overeenstemming met de rechtspraak van het arrest KA nagegaan of er sprake is van een dermate afhankelijkheidsrelatie, welke een afgeleid verblijfsrecht in hoofde van de verzoekende partij zou kunnen rechtvaardigen.

Het arrest KA werd inmiddels reeds verijnd door het Hof van Justitie in een arrest van 05.05.2022 in de zaken C 451/19 en C 532/19, waarbij met name werd geoordeeld dat sprake kan zijn van een weerlegbaar vermoeden van afhankelijkheid tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder, indien het kind duurzaam samenwoont met de twee ouders en het gezag over dit kind door de twee ouders wordt gedeeld:

"69 Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.

70 Uit een en ander volgt dat op de eerste vraag in zaak C 532/19 moet worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, ten eerste, dat er van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, niet reeds sprake is op de enkele grond dat de onderdaan van een lidstaat, die meerderjarig is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, en zijn echtgenoot, die meerderjarig en derdelander is, gehouden zijn om samen te leven krachtens de verplichtingen die uit het huwelijk voortvloeien overeenkomstig het recht van de lidstaat waarvan de Unieburger onderdaan is en waar het huwelijk is gesloten en, ten tweede, dat wanneer de Unieburger minderjarig is, de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, aan de ouder van dit kind, die derdelander is, moet worden gebaseerd op de inaanmerkingneming, in het belang van het kind, van alle betrokken omstandigheden. Wanneer deze ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed."

In dit kader werd door de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid in eerste instantie gewezen op het feit dat er voor een belangrijk deel van het leven van de minderjarige referentiepersoon van enige samenwoning geen sprake was, gelet op de doorlopende detentie van de verzoekende partij in de periode vanaf 2020 tot en met 4 juli 2023.

Los daarvan wordt het vermoeden van afhankelijkheid door de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid in de bestreden beslissing weerlegd, door op basis van de feiten van het administratief dossier vast te stellen dat de moeder reeds het overgrote deel van het leven van het minderjarige kind quasi alleen of minstens hoofdzakelijk instaat voor de zorg en opvoeding. Deze bevindingen vinden hun grondslag in het administratief dossier.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er op heden sprake is van een gedeeltelijke invrijheidstelling van de verzoekende partij. Dit neemt niet weg dat de moeder van het minderjarige kind de primaire en continue zorgfiguur voor het kind is geweest en nog steeds is.

Allerminst kennelijk onredelijk merkt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid op dat de verzoekende partij op heden nog steeds in strafuitvoering zit en aldus (nog steeds) niet doorlopend aanwezig is in het leven van de minderjarige referentiepersoon.

Door in het enig middel louter te verwijzen naar de voorgelegde rapporten, waaruit een ondersteuningsnood van het minderjarige kind blijkt, maakt de verzoekende partij in het geheel niet aannemelijk dat zij alsnog zelfs maar gedeeltelijk voor de benodigde ondersteuning zou instaan.

De verzoekende partij stelt dat de situatie van het minderjarige kind "*intensieve en continue ouderlijke betrokkenheid vereist*", terwijl vaststaat dat de verzoekende partij dergelijke continue betrokkenheid allerminst kan bieden, nu zij in het kader van de strafuitvoering nog geregeld in de gevangenis dient te verblijven.

In de bestreden beslissing werd hieromtrent door de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Grootstedenbeleid terecht vastgesteld dat de moeder in België gebruik kan maken (en kennelijk ook maakt) van alle mogelijke medische en sociale ondersteuning, in functie van het welzijn van het kind.

Er wordt -anders dan wat de verzoekende partij beweert- wel gemotiveerd nopens de mate waarin het ADOS-2 verslag, dan wel het eindverslag van het revalidatiecentrum Buggenhout tot een ander besluit zou kunnen aanleiding geven.

Daar waar de verzoekende partij in het enig middel nog wijst op de noodzaak voor het minderjarige kind aan een stabiel en voorspelbaar gezinskader, kan de Raad de verwerende partij bijtreden waar zij stelt dat de verzoekende partij zelf dergelijk stabiel en voorspelbaar gezinskader allerminst reeds heeft geboden of op heden zou kunnen bieden.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de geboorte van het minderjarige kind de verzoekende partij er niet van weerhouden heeft verder criminele activiteiten te ontplooiën, waarbij de verzoekende partij allerminst blijkt heeft gegeven van enige bekommernis om een stabiel gezinsleven uit te bouwen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU